

Toen Wim ziek was.

„Doe gauw maar de gordijntjes toe,”
Zei onze Moe,
„Want 't licht mag broer niet plagen.”
En door een kiertje viel toen 't licht
Op 't bleek gezicht
Van broer, die lag te klagen.
Hij was zoo moe, hij had zoo'n pijn,
Hij wou zoo gaarne beter zijn,
Dat arme broertje.

Wat was het naar en stil in huis.
Bij elk geruisch
Was 't: „Stil, doe toch wat zachtjes.”
Wij liepen op de teenen rond
En om Moe's mond
Bespeurden wij geen lachje.
Als 'k op de ziekenkamer kwam,
Dan sloop ik, bang dat broer 't vernam,
Onhoorbaar nader.

Wat vreugd, toen broertje weer genas,
O, blijder was
Ik nooit nog van mijn leven.
Broer in den stoel, nog zwak, maar blij,
Moe blij als hij.
En ik? Nu, raad eens even.
„Één dansje, Moe, één handgeklap!”
En broertje lachte om de grap
Al weer als vroeger.

Moe zei: „Je mag wel vroolijk zijn,
Want zonder pijn
Is broer weer in ons midden.
Maar dankbaar zijn is nog veel meer,
Dank God den Heer,
Hij hoorde naar ons bidden.”
Toen Moe naar bed mij heeft gebracht,
Heb ik nog eens daaraan gedacht,
Vóór ik ging slapen.

P. KEUNING.

